

The illustration depicts a simple, rectangular house with a white facade and a grey roof. The house is set against a yellow background with scattered red bricks, suggesting a construction or renovation site. The house has several windows: four on the top floor and two on the bottom floor. A small garden with various plants is situated in front of the house. Two cats are present: a grey tabby cat is lying down on the left side of the house, and a blue cat is sitting upright on the right side. The overall style is that of a children's book illustration, with a textured, slightly grainy appearance.

Kocour Mak spěchá domů

Dagmar Galas

Dagmar Galas

**KOCOUR MAK SPĚCHÁ
DOMŮ**

MÁME TŘI KOŤATA

Když jsem přišel na svět, byl jsem táááákhle malinký, neměl jsem skoro žádnou srst a vůbec nic jsem neviděl. Moje maminka byla strašně moc hodná - pořád mě umývala a když jsem se odkulil o kousek dál a necítil jsem teplo jejího kožíšku, začal jsem fňukat, ona mě hned zase přikulila zpátky a párkrát mě přejela tím svým vlhkým jazýčkem, abych se uklidnil, že je všechno v pořádku, že jsem se neztratil.

Myslím, že jsem měl ještě nějaké sourozence, protože se to vedle mě pořád nějak vrtělo, občas to tam naříkalo - to asi když se některý z nich „ztratil“, tak jako já. Bylo to tam samá packa, ale protože jsem zatím nic neviděl, nedokázal jsem ty packy spočítat. Pořád se to vedle mě mlelo - jednou jsem dostal herdu do žeber, pak mi zase někdo lezl po zádech nebo se mě snažil vystrnadit z místečka, na které jsem se uvelebil a chystal se spát.

O několik dní později jsem uslyšel nějaký šepot a chichotání. To jsem pořád ještě nic neviděl. Najednou mě něco nadzvedlo a měl jsem pocit, že jsem se ocitl někde ve vzduchoprázdnu. Začal jsem kolem sebe číchat, protože jsem cítil nějaký neznámý pach. Moje maminka totiž voněla senem. A moji sourozenci dokonce začali volat o pomoc - asi se jim dělo nějaké příkoří. Bylo na tom něco divného - maminka předla, sourozenci - stále ještě nevím kolik jich je - mňoukali, tak jsem pro jistotu

pokrčil čenich, otevřel tlamičku, abych ukázal svoje bezzubé dásně, a začal jsem syčet.

„Ti jsou ale roztomilí,“ slyšel jsem.

„Hele, tady ty dvě mourovatý, co držím já, jsou holky.“

„A ta moje číča je... kluk. A je to pěkněj macek. Podívej, o kolik je větší než ty dvě.“

„Aha, hm - a má takovou zvláštní barvu. Takovou kočku jsem ještě neviděla.“

„Já taky ne. Ta barva je taková jako šedomodrá.“

Tak ten zvláštní šedomodrý kluk jsem asi já. Vlastně - teď jsem si vzpomněl - moje prabába byla dáma, skutečná šlechtična a pocházela až z daleké Persie. No a do toho se nějak připletl můj praděda, francouzský gentleman - rodilý Kartouzan - takže tu podobu jsem asi zdědil po něm.

„A jak jim budeme říkat?“

„Těm kočičkám Míca a Missy?“

„Hm... jo, zní to dobře. A jemu?“

Taky se mi ta dvě jména líbí. Takže mám dvě sourozenkyně - nebo jak se to správně řekne.

„Macek?“

„Aby začínali všichni tři na M?“

„Já nevím, to zní jako Macek-Pucek.“

No brrr, to zní fakt příšerně. Vymyslete si něco lepšího. Když jsem tedy tak zvláštní, ať k tomu mám i příslušné jméno.

„Tak z toho vezmeme jenom ta první písmena a zkrátíme to na Mac.“

Jo, ano, to už vypadá dobře. Připadám si jako anglický sir nebo lord Mac. Ale... protože já jsem na rozdíl od svých praprarodičů rodilý Moravák, budu se psát docela obyčejně, a sice: Mak.

O pár dnů později se mi otevřelo levé očičko, a za další den i to pravé. Panečku, to byla ale paráda. Všechno jsem si mohl pěkně prohlédnout a potom i očichat.

Naše maminka si vybrala, k tomu aby nás přivedla na svět, prádelnu, a v té prádelně jsou stará kamna, která mají vespod takový otevírací šuplík. Zepředu to šufle pěkně přiléhá, takže není vidět dovnitř, co se tam děje, ale zezadu je to nižší, takže si tam pěkně zalezla a v tichosti nás povila. Jenže naše panička je chytrá hlava a brzy to zjistila. Vycpala látkový pytlík senem a podložila ho pod nás, abychom to měli pohodlnější, a proto taky naše maminka tak krásně voní - jak už jsem se zmiňoval.

Nějak nám to šuplátko začalo být poněkud malé - tedy ne že bychom se tam nevešli, ale trochu jsme povyrostli a potřebovali jsme pro svoji činnost větší prostor. Postavil jsem se na zadní tlapky a zkoušel jsem přelézt tu nízkou zadní stěnu. Posunoval jsem jednu zadní packu za druhou - trochu mi to prokluzovalo, ale nějak se mi podařilo vydrápat na vršek, a pak jsem se volným pádem překulil na druhou stranu. Tam to bylo tuze zajímavé. Byla tam odložena spousta věcí - nepoznal jsem, jestli se jedná o potřebné věci, nebo zda jsou to jen staré krámy - bedničky,

kbelíky, plechový škopek, valcha, umělohmotná vanička, stůl, zavařovací sklenice - šla mi z toho dočista hlava kolem.

Z ničeho nic se otevřely dveře - lekl jsem se tak, že jsem sebou cukl - a dovnitř se přihrnuly dvě asi tak jedenáctileté dívky.

„Jé, podívej se na našeho Macka.“

No co to má znamenat? Dohoda přece jasně zněla, že budu Mak. Macek se mi vůbec, ale vůbec nezamlouvá.

„Chudáček, on asi vypadl a pak nebude umět trefit zpátky.“

Ale houbelec, vím přesně, odkud jsem přišel a kudy se tam vrátím.

„Musíme ho dát zpátky do toho šuplete.“

Jedna z nich mě uchopila, což se mi taky nelíbilo, tak jsem začal prskáním projevovat svoji nespokojenost.

„Téda, ten je ale roztomilý, když se zlobí.“

Srandičky si ze mne dělat nebudete. Vytáhl jsem svoje tenoučké drápky a zatnul je do ruky, která mě držela.

„Au, to se nedělá,“ vykřikla dívka a skoro mě hodila do otevřeného šuflete, které ta druhá bleskově povytáhla.

Byl jsem pořádně naštvaný, protože mi to sebralo spoustu energie, abych se dostal na tu druhou stranu, a taky mě namíchlo to zkomolené jméno. Musel jsem se otřepat, abych ze sebe alespoň částečně dostal tu zlost. Myslel jsem, že to tam trošinku prozkoumám, ale ty dvě mi to překazily. Jen tak mimochodem - jedna se jmenuje Kristýna a ta druhá Pavlína. Zatím jsem ale nepochopil, která je která, protože si jsou děsně podobné. Jsou to totiž dvojčata a patří naší paničce. Když tak o tom přemýšlím, tak

my musíme být trojčata, ale zas tak úplně podobní si nejsme, a taky patříme té samé paničce. To jsem trochu myšlenkami odběhl - rozhodl jsem se, že dneska si už dám pauzu, zítra je přece taky den.

Zrovna jsem se připravoval na tu další průzkumnou výpravu, když jsem uslyšel nějaké kroky a křapnutí dveří. Škoda, že není to šufle povytažené ven. Předem bych aspoň viděl co se tam děje a kdo přichází. Zadní „východ“ je situovaný do zdi, takže se musím spoléhat pouze na svůj sluch.

„Tak koťátka-děťátka,“ slyším a podle hlasu poznávám paničku. „Budete se učit jíst a také běhat - nemůžete být pořád jenom zavření.“ Šuplík se vysunul, panička nás všechny tři vzala naráz a postavila na zem. Okamžitě jsme kolem sebe začali čichat a rozhlížet se. Naše maminka taky vyskočila a začala příst a třít se paničce o nohy. Došel jsem k závěru, že je všechno v naprostém pořádku a vydal jsem se prozkoumávat terén. Panička něco nalávala a přelávala, pak zase něco vyklepávala - a to něco náramně dobře vonělo. Svůj průzkum jsem odložil na neurčito a vrátil jsem se k paničce. Moje maminka už v misce něco olizovala, tak jsem se k ní přidal a taky si líznul.

„Zlatíčka, hezky papejte, to je masíčko z plechovky přímo pro takový kočičí dorost jako jste vy.“ Každého nás pošimrala za krčkem: „Trochu se protáhněte, já se za chvíli vrátím a zase vás uložím do pelíšku.“

Lízal jsem a lízal a pak jsem si kousíček uždibl - bylo to moc a moc dobré - taky nám panička tady mohla nechat klidně i dvě ty plechovky. Myslím, že by z nich nic nezbylo, protože se Míca i Missy olizovaly div ne až za ušima. Pak jsem ještě ochutnal to bílé ve vedlejší misce a zjistil jsem, že to také není až tak špatné.

Po baště následovala očista - maminka nám olízala tlamičky a pro jistotu to vzala přes čenich až na čelo a kolem uší. Pak se začala sama dávat do pořádku - navlhčila si přední tlapku a otírala si s ní prvně jednu tvář a pak i tu druhou. Pro nás to bylo znamení, že nám dala volno a my se konečně mohli vydat na ten slíbený průzkum.

Byla tam spousta zajímavých zákoutí - temných, průchozích, ale i zatarasených. Do jednoho takového jsem si vlezl, protože jsem tam viděl natažené nějaké stříbrné nitky. Ale, uf, ach, ne.

Cosi se mi namotalo na čumáček. Snažil jsem se vycouvat, jenže jsem do něčeho narazil a nemohl jsem se z toho úzkého prostoru dostat ven. Zpanikařil jsem a začal vřískat. Maminka pro mě okamžitě přiběhla, chytila mě za kůži za krkem a hupsla se mnou do šuplete. Ani jsem nestačil zaregistrovat co na to Míca a Missy. Než mě maminka položila na ten senový pytlík, tak se mnou setsakramentsky zatřásla - to bylo něco jako výprask - abych příště nelezl, kam nemám, protože bych se pak nemusel dovolat pomoci.

Rostli jsme jako z vody. A to tak rychle, že jsme během jednoho týdne „chodili předem“. Panička nám nechala šuple povytažené a my jsme se dostávali ven stylem „šplh přes vysokou překážku“. Ráno kolem sedmé nám donesla snídani, v poledne oběd a pak ještě večeři. Jeden den se s obědem tak nějak opozdila a my toho využili k páchání lumpáren. Když se totiž nabaštíme, jdeme si odpočinout, pak chvíli blbneme a pak je zase další jídlo. Tentokrát se ta chvíle ale dost protáhla a to naše blbnutí se nám poněkud vymklo z tlapek. Jak už jsem říkal - všude byla v té prádelně spousta věcí, takže jsme se jeden druhému schovávali. To si vždycky někdo z nás někam zalezl a ti druzí dva ho hledali. Ten schovaný byl samozřejmě zticha jako pěna a když šel ten

druhý kolem, tak ta „pěna“ vystartovala z úkrytu a na toho dotýčného skočila. Ten se samozřejmě ulekl, začal se bránit a byla z toho rvačka (to všechno ovšem jenom jako), která vyústila v honičku. Pozoroval jsem takhle z úkrytu Mícu a Missy jak si to spolu rozdávaly. Právě se packovaly u košíku s rybízem, který asi chtěla panička zavařovat, když Míca za ten košík skočila, Missy si o něj opřela přední tlapky, natáhla se a uštědřila jí pohlavek. Košík se však převrhl a bobule rybízu se rozkutálely po zemi. Obě se na to chvíli dívaly a pak se „přískokem vpřed“ do sebe zase pustily.

Kousek od nich byla na stoličce položená bednička, ve které stály dvě zavařovací láhve, a také tam bylo uložené plato s vajíčky. Míca se do bedýnky vydrápala a pěkně seshora chtěla Missy „řafnout“, jenomže bedýnka byla širší než ta stolička, takže se pod tíhou Mícina tělíčka převážila, sklenice spadly s řinkotem na betonovou podlahu a rozbily se. O vejcích raději ani nemluví. Ty se slily v jednu velkou kaluž. Možná zůstalo nějaké celé, ale neměl jsem čas je kontrolovat.

Obě se na sebe opět vrhly. Missy se dala na úprk, kličkovala mezi překážkami a posléze se dostala pod okno, na kterém visela skoro až dolů záclona. Nevím, jak na to přišla, ale najednou na té zácloně visela a šplhala po ní nahoru jako po žebříku. Míca ji okamžitě následovala. Já jsem na ně stále koukal zpoza koštěte, ale už jsem nedokázal déle odolávat a rozběhl jsem se za nimi. Vyskočil jsem do vzduchu, zachytil se drápky oček a šplhal.

Když jsem se dostal asi tak do poloviny, zdálo se mi, že už jsem dost vysoko, tak jsem se jenom držel. Stejně tak moje sestřičky. Byl jsem těsně za Missy, která mrskala konečkem ocásku a šimrala mě s ním pod nosem. Trochu jsem jí do něj jen tak ze srandy hryzнул. Missy vykvikla, trhla sebou a rozhoupala tím záclonu. Začalo se mi to líbit. Snažil jsem se tedy dělat všelijaké pohyby a ono se to s námi krásně houpalo. Jenomže ono asi nic netrvá věčně, nebo tady spíš platilo, že nic nevydrží věčně.

Záclona se u garnýže vytáhla z několika žabek a my jsme klesli dolů. Naštěstí nikdo z nás nespádl, jen se mi zhoupnul žaludek.

Byli jsme tak zabraní do té lumpárny, že jsme ani nepostřehli, jak jde panička po dvoře. Nebo nás třeba viděla oknem, jak tam řádíme a potichu se plížila, aby nás překvapila. To teda fakt muselo být pro ni překvápko, když otevřela dveře a uviděla tu spoušť. „Dětičky-kočičky, takhle by to tedy nešlo, to bychom přestali být kamarádi.“ Přistoupila k oknu a jednoho po druhém nás sundávala a vyprošťovala drápky z oček záclony. Chtěl jsem sám slézt dolů, ale nějak jsem nevěděl jak na to - vždyť nahoru to bylo tak snadné...

V sobotu ráno za námi přišly Kristýna a Pavlína. Ještě jsme pospávali a nepřipadalo mi, že už by byl čas snídaně. Obě měly na sobě taková dlouhatánská trička - skoro až na zem. Ty jsem na nich ještě neviděl. Dřeply si k nám a hladily nás. Ta jedna povídá: „Mamka říkala tatkově, aby se už konečně zašel na ta kořata podívat a něco s nimi udělal.“

Nevím, která z nich to řekla, stále ještě nechápu která je která, přestože dneska má každá jinak zbarvené to dlouhé tričko. A co vlastně chtěla říct tím: aby s nimi něco udělal?

„Já jsem se ptala mamky,“ pokračovala ta druhá, „jestli bychom si nemohli Maku nechat, ale mamka řekla, že ne, protože ta druhá kočka už to co nevidět taky vyklopí a pak že bychom tady měli překočkováno.“

„To je blbý. On je tak krásný.“

„Hm, to je. Pojd', vrátíme se do postele, aby nás tady mamka nenachytala.“

Po snídani jsem vůbec neměl náladu dělat lumpárny. Pořád mi vrtalo hlavou to, co ta jedna řekla. Oni se nás chtějí zbavit, protože je nás tady moc. Ale jak se vůbec takové zbavování kořat provádí?